

2. vinnari í teknikappingini **TEY TEKNA ØLL**

Snorri Halldórsson, 7 ár, Tórshavn

TE liturin
TE bragðið
LYONS
TE angin
Quick
Brew

Aðalumboð: eysturoyar heilsola

351 02

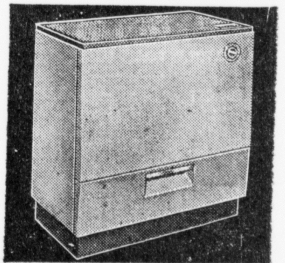

FØROYA

BANKI

banki FØROYA

HESS-O-DAN
den
varme-
rigtige
oliekamin

• dejlig nem varme
• god økonomi
• indbygget tank...
Pf. Valdemar Lützen
Tórshavn — tlf. 1020

estra

FØROYA BANKI

Max Catto: FEIGDARFUGLAR

(Framhald)

Eg fór at húsum hjá umboðsmanninum og pikaði uppá og hugdi innar. Faðir Doonan var inni á skrivstovuni hjá umboðsmanninum, og hann talaði við fjáltri á málinum: »Ja, men tygum lovaðu at fáa telefonleiðingin böttan aftur...«

»Ætla tygum at gera undirgerningar, so kunnu tygum fara í kirkjuna og biðja um teir,« segði umboðsmaðurin. »Eg kann bert gera tað, sum menniskjum er ført.« Hann bar eyga við meg yvir økslina á presti og veitraði meg innar, glaður við at sleppa frá prestinum eina lotu. Presturin tók honum fast.

»Hvat eru ørindi tygara?« spurdi hann meg.

Eg visti ikki reiðiliga, hvussu eg skuldi fáa sagt, at vit fegin vildu sleppa avstað, tí tað vóru ørindi míni, men so segði eg:

»Flogið er tilreiðar. Tygum sleppa avstað, táid tygum vilja.«

»Tað má steðga.« Hann bresti vindeygad afturi, tí har kom bæði roykur og øskuflókar fúandi. »Hugsaðu tygum, at vit skuldu farið meðan feigdin soleiðis hongur uppi yvir okkum?« spurdi hann. Tygum munnu vera vitleysur.»

Mær rann melið í stýrimanninum til hugs og ætta fekk meg til at siga: »Men hvat kunnu vit gera her, umboðsmaður? Hevði tað ikki verið hentari, at vit søgdu frá í Tahiti?...«

»Tað verður brúk fyri tygum til størri verk.« koldu hermanns eyguni gjørdi meg málleysan. Eg gekk at durunum, meðni faðir Doonan aftur legði uppi, ivrin sum hann plægdi: »Tey eru kanska í vanda haruppi. Tey eru einsamøll. Hjalparleys. Tygum mugu leggja mær ráð, hvussu eg skal sleppa niðan...«

Eg lat aftur eftir mær og samstundis var tolið uppi hjá umboðsmanninum, og hann segði: »Far!«

Far hugsaði eg við mær. Nú var hann fanansliga krevjin. Eg gekk omanat og hugdi gjøgnum támið yvir á pollin og fekk eyga á maskinuna við bryggjuna. Eg sá, at stýrimaðurin og navigatorurin høvdu nógv um at vera umborð. Teir høvdu so forbannað góðar vónir. Vildu teir so fegin sleppa avstað? »Ja, ja, óvitar,« segði eg fyri meg sjálfvan. »Farið.«

Um náttina sprakk knúkurin av. Tað hendi, áðrenn tað lýsti. Eg hevði gjørt av ikki at sovna — eg hevði líkasam eina varning um tað. Eg sat í einum stóli men hevði latið vindeygad væl aftur, so kjararoykurin ikki skuldi koma inn; tungt var fyri andanum, og eg mundi hava dúrað nakad fast. Táid brakið frá gosinum kom, hevði tað meg tveir tummar uppfra.

So gingi saktans eini fimtan sekundir, meðan eg sat saman-smokkaður í stólinum, og so

gelti frá óðiliga buldrinum alla-staðnis frá, og harumframt høyrdist reðulig hvæsan, sum tú kundi hugsað tær eimleiðing sprongdan á hol. Og nettupp tað var tað. Típtá leiðingin í fjallinum var sprongd. Eg sprakk út á gotuna, og stýrimaðurin mær í hølunum, og hann royndi at lata seg í brokur, meðan hann rann. Illa var hann til passar — og tað kom mær fyri, at hann helt tað vera mína skuld, bæði at motorskaðin var ikomin, og at umboðsmaðurin ikki vildi sleppa okkum, ja kanska eisini, at fjallið goysti. Navigatorurin elti okkum út, heldur nábleikur.

Alt gosholið var krýnt við reyðgulum loga. Høgt mót himli stóð bálið, sum onkur skuldi blást upp undir tað frá í neðra; tað sipaðist sólargeslunum, ið koma undan, táid sólmyrking er. Og ikki minst var eg bilsin at siggja, at nú var fjallið ikki kvett beint av um toppin, men á snið; ein partur av toppinum var soleiðis farin í luftina. Buldríð høyrdist framvegis í fjarleika. Navigatorurin hevði kikara við og eg tók hann frá honum og hugdi í hann.

Tann stóri bálaeldur haruppi undir tí dökka himlinum var tætt skýggj av sprongdum tilfari, sum kom rúkandi upp ígjøgnum holið. Rundan um stóðu nakrir viðabular í ljósum lóga, men tað ringasta var, at nú sást nakrir reyðir fingrar, sum spakuliga funnu sær veg oman eftir fjallasíðuni. Einkin var at ivast í, at nú fór tað smeltaða gosgrótið at koma.

»Nú mátti verið stuttligt,« helt stýrimaðurin fyri ovursintur. »Nú er einki annað at gera enn at senda konuni telegram og siga farvæl.«

Ikki minni skakaður var eg, og eg svaraði: »Eg haldi, tú skal senda henni bræv, tí útvarpið kann ikki meira.«

»Nú verða vit steiktir her. Hvat dámar tær?«

»Ja, men vit vera so í felag við góðum fólki. Eg haldi ikki, tú enn nýtist at leika so í, sum hetta var tjóðarskaði, tí enn er einki soleiðis at óttast fyri.«

Navigatorurin segði spakuliga — hann var dámligur ungdomur: »Øll eru vit felags um tað. Hygg øll konufólkini.« Hann stardi inn í ta tigandi mannámúgvuna, ið samankomin var. »Vit mugu vísa okkum sum menn og ikki verða teir fyrstu, ið beinleiðis sýna okkum sum reðuskítar.«

»Táid eg vil hoyra eina prædiku,« segði stýrimaðurin, »so skal eg nokk fara í kirkju.«

Táid hann so segði, kom eg at venda mær á móti kirkjuni. Faðir Doonan stóð uttanfyri og hugdi niðaneftir; eg hómaði ikki andlit hansara í hálmmyrkurinum, men kroppur hans tóktist í sorg. Hetta fekk meg at hugsa um sjúkrahusið. Einkin at ivast í, at tey øll longu vóru tind: læknin og fyrstodukvinnan og sjúkrasystarnar og teir áttaogtjúgu spítolsku óvitarnir. Tá soleiðis leikaði á, mátti ein ynskja eftir, at tað skuldi verið skjótt yvrastaðið.

(Framhald).